

Arrest

nr. 260 188 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten, tot de Bargo stam te behoren en het Islamitisch geloof aan te hangen. U werd geboren op 1 januari 1988 te Um-Adara in de provincie Witte Nijl, waar u gans uw leven woonachtig was. U heeft geen school gelopen en bent analfabeet. In het dagelijkse leven was u actief op de landbouwgronden en werkte u als veeteler.

2 jaar voor uw vertrek uit Soedan begon u een geheime relatie met M., behorende tot de Jaalin stam. Uw familie, die u op de hoogte had gebracht van uw relatie, waarschuwde u voor problemen met haar familie indien ze erachter zouden komen. Nadat u een huis had gebouwd en voorbereidingen had getroffen voor een huwelijk, stuurde u 10 oktober 2013 een delegatie van uw familie naar de familie van

M. om haar hand te vragen. Uw aanzoek werd echter geweigerd daar M. diende te huwen met iemand van haar eigen stam. Omdat jullie samen een toekomst wilden, verliet u samen met M. Um-Adara en reisden jullie op 15 november 2013 naar Tandalti om vervolgens naar El-Obeid te gaan waar u iemand kende, teneinde daar te trouwen en een leven op te bouwen. Na de bus naar El-Obeid in Tandalti te hebben gemist, werd M. opgemerkt door iemand die haar aanwezigheid rapporteerde bij de politie waarna jullie werden opgepakt. M. werd vrijgelaten en u werd gedurende 15 dagen opgesloten in het politiekantoor te Tandalti. Die periode verklaart u mishandeld te zijn geweest. Na tussenkomst van uw oom, die een winkel had te Tandalti, werd u tegen betaling en inbeslagname van uw gronden, op 30 november 2013 vrijgelaten. U diende zich elke vijf dagen aan te melden bij het politiekantoor tot de datum dat u voor rechter zou verschijnen. Uit angst te worden veroordeeld door de rechtbank en/of te worden gedood door de familie van M., besloot u niet langer in Soedan te kunnen blijven. Met behulp van een smokkelaar reisde u 15 januari 2014 via Khartoem naar Libië waar u 20 januari 2014 aankwam. 27 september 2015 maakte u de oversteek naar Italië en reisde u vervolgens verder naar Frankrijk waar u 29 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat u in Frankrijk een negatieve beslissing ontving, reisde u naar Duitsland waar u 25 juli 2017 een verzoek indiende. De Duitse autoriteiten deporteerden u naar Frankrijk en na in Frankrijk een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben gekregen, ging u opnieuw naar Duitsland waar u 22 januari 2018 wederom een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook ditmaal werd u vanuit Duitsland teruggestuurd naar Frankrijk en nadat u werd gezegd het land te moeten verlaten, reisde u naar België waar u 17 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. 22 november 2018 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten daar België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekwam. 18 september 2019 werd België verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek.

Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest neer (Dr. Schmetz, dd. 01/07/2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde te behoren tot de etnie Bargo, een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur.

Wat betreft personen die tot een niet Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfur dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie **COI Focus "Soedan: Darfuri in Khartoem dd. 10 april 2018"**) blijkt dat, hoewel niet-Arabische Darfuri nauwlettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoont dat Darfuri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd.

Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfuri studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader

van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die bovendien altijd in Um-Adara in de staat Witte Nijl heeft gewoond waar u gans uw leven als landbouwer en herder werkte, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart Soedan te hebben verlaten omdat u problemen had met de familie van uw partner met wie u wenste te huwen en nadat u werd gearresteerd door de politie. Bij terugkeer vreest u te zullen worden gearresteerd en veroordeeld of te zullen worden gedood door de familie van uw partner, wiens goedkeuring u niet genoot. De door u aangehaalde asielmotieven zijn echter niet geloofwaardig.

Uit het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming aanvraagde in Frankrijk en Duitsland (zie Eurodac Hit). U verklaart in Frankrijk een negatieve beslissing te hebben ontvangen, doch niet te weten om welke reden. Gevraagd of u in Frankrijk en Duitsland een verzoek indiende met dezelfde identiteit, bevestigt u. Ook gaf u in Frankrijk en België dezelfde reden voor uw verzoek (zie notities, p.4). U legt geen documenten neer van uw asielprocedures in Frankrijk en Duitsland. **Echter, op basis van de informatie die het CGVS heeft ontvangen van de Franse asielinstanties, dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde in het kader van uw Franse asielprocedure tegenstrijdig zijn met uw verklaringen in België, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het door u geopperde asielmotief.**

De volgende tegenstrijdigheden die worden vastgesteld tussen uw verklaringen in het kader van uw procedure in Frankrijk en uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, maken het door u aangehaalde asielmotief geheel ongeloofwaardig. In België verklaart u M. A. A., behorende tot de Jaali(n) stam, twee jaar te hebben gekend wanneer u op 10 oktober 2013 haar familie om haar hand vroeg (zie notities, p. 16-17). In Frankrijk echter verklaarde u sinds 2007 een relatie te hebben gehad met M. A., behorende tot de Beni Djarar stam. **Dat uw verklaringen omtrent de duur van uw relatie, alsook de stam van uw partner, tegenstrijdig zijn, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de relatie die u verklaart te hebben gehad.**

Vervolgens verklaart u in België op 10 oktober 2013 een delegatie van uw familie [uw ouders en een oudere neef langs vaderszijde] naar de familie van M. te hebben gestuurd om haar hand te vragen. Eerder vroeg u haar niet ten huwelijk aangezien u nog niet klaar was: u diende immers eerst een eigen woonst te voorzien waar jullie als man en vrouw zouden kunnen samenwonen (zie notities, p.16 en p. 18). Uw aanzoek werd afgewezen aangezien M. binnen de stam diende trouwen. Gevraagd of reeds een echtgenoot werd gekozen voor uw partner, stelt u dat zo iets niet werd vermeld (zie notities, p. 25). U voegt toe dat uw familie ongepast werd behandeld en wanneer u hen later vroeg waarom u werd geweigerd, u werd beledigd 'met slechte woorden die u niet kan vermelden' (zie notities, p. 19). Ondanks uw afgewezen verzoek, besloten jullie om samen verder te gaan en 15 november 2013 reisden jullie samen naar Tandalti om vandaaruit verder te gaan naar El-Obeid waar u iemand kende, teneinde te kunnen trouwen en samen te kunnen zijn. Nadat jullie de bus naar El-Obeid hadden gemist en uw partner door iemand werd herkend die vervolgens de politie alarmeerde, werden jullie opgepakt, naar het politiekantoor gebracht en werd u ervan beschuldigd M. te hebben ontvoerd. Uw partner werd vrijgelaten en u werd, nadat u werd gefolterd, 30 november 2013 vrijgelaten (zie notities, p. 19-20). U diende bij uw vrijlating een document te ondertekenen en 5000 Soedanese pond te betalen. Ook al uw bezittingen werden tijdens uw arrestatie, tussen 20 en 22 november, om te worden vrijgelaten in beslag genomen door de autoriteiten (zie notities, p. 15).

Dienaangaande dient opgemerkt dat er ook tussen uw verklaringen voor de DVZ en op het CGVS tegenstrijdigheden zijn. U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS 15 november 2013 te Tandalti te zijn gearresteerd en 15 dagen in het politiestation, geen gevangenis te hebben vastgezet. Enkel zij die worden veroordeeld, worden volgens u overgebracht naar de gevangenis (zie notities, p. 23). Echter voor de DVZ verklaarde u 25 november 2014 te Rabet te zijn gearresteerd en gedurende 20 dagen in de gevangenis van Tendelti/Tandalti te hebben gezeten (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat – zoals reeds door u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven – veel fouten werden gemaakt tijdens het eerste interview.

Zo maakte de tolk fouten met betrekking tot de datum van vertrek uit Soedan en de periode dat u in Libië was. Bovendien beseft u niet welke fouten werden gemaakt aangezien u analfabeet bent. De enige correctie die u echter aanbracht bij aanvang van het persoonlijk onderhoud was uw datum van vertrek uit Soedan – 15 januari 2014 in plaats van 2015. Overigens gaf u aan dat uw interview voor de DVZ 'ok' verliep en wenste u niets op te merken, noch toe te voegen (zie notities, p. 3). Dit tast eveneens de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gehad aan.

Na uw vrijlating verbleef u volgens uw verklaringen op het CGVS op verschillende plaatsen en werd u door uw oom geholpen om elke vijf dagen, een voorwaarde verbonden aan uw vrijlating, naar het politiekantoor te gaan. Aangezien u zowel een door de overheid opgelegde celstraf als problemen met de familie van uw partner vreesde, contacteerde u een chauffeur met wie u zaken deed die u zou helpen om naar Libië te gaan en met wie u 15 januari 2014 afsprak in Idhiyleej, waar u met behulp van uw vrienden heenging. Via Rabak ging u naar Khartoem, waar u de smokkelaar ontmoette en dezelfde dag Khartoem verliet richting Libië waar u 20 januari 2014 in Ajdabya aankwam. U verklaart ten gevolge van de mishandeling in het politiekantoor het zicht in een van uw ogen te hebben verloren. Bovendien werd het huis van uw familie door de familie van het meisje vernield.

In Frankrijk echter verklaarde u met een delegatie van uw familie tussen 5 en 10 september 2013 naar de familie van uw partner M. A. te zijn gegaan nadat (en omdat) ze zwanger werd, terwijl u in België uitdrukkelijk verklaarde niet intiem te zijn geweest aangezien dit onmogelijk is zonder huwelijk (zie notities, p.24). U verklaart dat niet eerder te hebben gedaan omdat de traditie stelt dat eerst uw oudere broers dienden te trouwen. In België verklaart u overigens dat uw broer A. in 2005 en uw broer I. een eerste keer in 2009 en een tweede keer in 2010 trouwde (zie notities, p. 13). Uw aanzoek werd echter afgewezen door haar vader aangezien haar hand reeds werd beloofd aan de zoon van zijn broer. U voegde toe goed te zijn ontvangen door haar familie en dat er geen problemen waren aangezien niet was geweten dat ze zwanger was. Sterker nog, haar vader zei vereerd te zijn dat u op legale wijze de hand van zijn dochter vroeg, waarna jullie zich neerlegden bij de situatie. Nadat uw vriendin haar familie echter meedeelde dat ze zwanger was, werd ze zodanig mishandeld door haar familie dat ze haar ongeboren kind verloor. Na dit te hebben vernomen, ontvluchtte u uw dorp en ging u naar familieleden in het dorp 'Aloukha' aangezien u wist dat u niet zou worden gespaard. U keerde terug naar uw dorp Um-Adara waar u zich schuilhield tot u op een gegeven moment in november, wanneer u op het veld hooi verzamelde voor het vee, met stokken door 4 individuen werd aangevallen en een van hen u aan uw rechterarm met een mes verwondde. U kon ontsnappen en zocht soelaas bij kennissen in de buurt waarna uw ouders een voertuig regelden dat u naar het ziekenhuis van Tandalti bracht. Uit de verkoop van een deel van de kudde werd door uw broer 6.000.000 Soedanese 'francs' naar u gestuurd en de zonen van uw tante hielpen u om naar Khartoem te reizen en hielpen u om een identiteitskaart en paspoort te verkrijgen. 15 januari 2014 verliet u Khartoem. In Frankrijk verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek bovendien uitdrukkelijk enkel 'ces gens-là' te vrezen en geen vrees te hebben ten opzichte van de overheid. Pas bij uw verzoek tot heropening aan de Franse autoriteiten stelde u gezocht te worden door de Soedanese autoriteiten. U vernam immers van uw broer, met wie u gedurende drie jaar geen contact had, dat de politie naar u informeerde (zie administratief dossier).

Er zijn kortom verschillende frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Frankrijk en België. Niet alleen verschilt de duur van uw relatie en de stam van uw partner, ook de omstandigheden waarin het aanzoek zou hebben plaatsgevonden en de verdere ontwikkelingen verschillen danig, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotief.

Overigens verklaart u zowel voor de DVZ als op het CGVS nooit in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart of een paspoort (zie verklaring DVZ, vraag 28 en notities, p. 27), wat opmerkelijk is aangezien u in Frankrijk verklaarde ter voorbereiding van uw reis rond 10 december 2013 in 'Al Djiref' in Khartoem een identiteitskaart te hebben laten opstellen en eveneens een paspoort te hebben verkregen. Uw documenten werden volgens uw verklaringen in Frankrijk in beslag genomen door Libiërs (zie administratief dossier).

U erop gewezen in Frankrijk andere verklaringen te hebben afgelegd, stelt u ten tijde van het eerste interview in Frankrijk niet in goede staat te zijn geweest. U er vervolgens op gewezen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS te hebben verklaard in Frankrijk dezelfde verklaringen te hebben afgelegd als in België, stelt u in België te hebben toegevoegd wat de autoriteiten in Frankrijk hebben gemist. Bovendien stelt u dat er communicatieproblemen waren met de tolken in Frankrijk die van andere landen kwamen. Het dient opgemerkt dat u tijdens het interview in Frankrijk aangaf de tolk goed te begrijpen en enkel te hebben toegevoegd gehoorproblemen te hebben (zie administratief

dossier). Verder blijken uit lezing van de notities geen communicatieprobleem. U ontkent vervolgens in Frankrijk te hebben verklaard sinds 2007 een relatie te hebben gehad met M.. Erop gewezen in Frankrijk te hebben verklaard dat u M. zwanger maakte, geeft u aan in slechte omstandigheden in het kamp te Calais te hebben verbleven waar u onvoldoende onderdak had en de verplaatsing naar het interview anderhalf uur duurde (zie notities, p. 28). U voegt toe in Calais te hebben verbleven aangezien er in Frankrijk geen centra zijn. U erop gewezen dat bovenstaande niet verklaart waarom u in Frankrijk stelde M. zwanger te hebben gemaakt, geeft u aan dat uw verklaringen werden beïnvloed door uw slechte mentale staat, uw aangetast gehoor door het zoute water van de zee en door uw erbarmelijke levensomstandigheden. Twee dagen na uw interview zou u echter wel zijn overgebracht naar een huis waar u woonde tot uw negatieve beslissing (zie notities, p. 29). Het adres waaraan de beslissing in Frankrijk van 29/12/2015 werd gericht, is in Yssingeaux. **Dat uw tegenstrijdige verklaringen te wijten zouden zijn aan uw vermeende slechte omstandigheden, die u geenszins weet te staven, kan niet worden bijgetreden.** U ontkent vervolgens in Frankrijk te hebben gezegd dat M. zwanger was en volhardt in uw op het CGVS afgelegde verklaringen (zie notities, p. 29). U wedt op verschillende paarden door enerzijds te stellen niet te hebben geweten wat u zei aangezien u zich in slechte omstandigheden bevond en anderzijds te ontkennen dingen te hebben gezegd. Ook uw verklaring in het kader van uw verzoek tot heropening na drie jaar contact te hebben gehad met uw broer die u meedeelde dat de politie naar u informeerde, komt niet overeen met uw verklaringen in België geen contact te hebben gehad met uw familie en louter via uw neef in west-Soedan te informeren naar uw familie (zie notities, p. 13-14).

Indien nog enig geloof kan worden gehecht aan uw relatie met M. en de daaruit voortvloeiende problemen, quod non, dient eveneens opgemerkt dat ook uw verklaringen hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet kunnen overtuigen. U verklaart reeds twee jaar een relatie te hebben gehad met M. vooraleer u om haar hand vroeg. U stelt jullie relatie geheim te hebben gehouden en dat slechts uw familie en 'enkele andere mensen' van het dorp op de hoogte waren. Gevraagd wie op de hoogte was, antwoordt u 'misschien enkele familieleden'. Uw familie zei u voorzichtig te moeten zijn want indien de familie van M. jullie relatie zou ontdekken, u door hen zou kunnen worden gedood. Gevraagd of u uw relatie aan andere mensen buiten uw familie onthulde, antwoordt u het aan 'sommige mensen van het dorp' te hebben verteld, maar ze geen zaken hadden met de relatie. U gevraagd of u het aan 'die mensen' vertelde, stelt u het aan hechte vrienden te hebben verteld en dat 'sommige mensen' konden weten van jullie relatie, maar ze, gezien het gebrek aan fotomateriaal, geen bewijs hadden (zie notities, p. 18 en p.24). Het spreekt tot de verbeelding dat u, gezien het geheime karakter van uw relatie en het gevaar dat gepaard ging met het ontdekken van een relatie buiten het huwelijk, niet precies weet wie op de hoogte was van uw relatie. U verklaart M. meestal 's nachts, in jullie buurt te hebben ontmoet maar zekerheid omtrent het excuus dat ze gebruikte ('ze kon zeggen dat ze een vriendin of tante gaat bezoeken bijvoorbeeld') lijkt u niet te hebben. Dat u bovendien, met het oog op de waarschuwingen van uw familie en gezien de minderwaardige positie van uw stam die u aanklaart (zie infra), verbaasd was dat uw aanzoek werd geweigerd, is eveneens ongeloofwaardig. U stelt die weigering niet te hebben verwacht omdat ze u kenden en wisten dat u onafhankelijk was en uw eigen spullen had, wat in tegenstrijd is met uw verklaringen omtrent uw clan en de behandeling ervan vanwege andere stammen, voornamelijk door de Jaalin stam. Dat jullie tenslotte een goede toekomst zagen en geen plan beraamden wat te doen indien het aanzoek werd geweigerd, draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw relatie. Dat u tenslotte niet zou weten waar M. nu is en u geen nieuws over haar verkreeg aangezien u enkel in contact staat met uw neef in west-Soedan, doet dan evenzeer (zie notities, p. 25).

Tenslotte dient opgemerkt dat ook uw verklaringen omtrent uw stam geenszins eensluidend zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u tot de Afrikaanse stam Bargo te behoren, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet noteren tot de 'Barkaawi' stam te behoren (zie notities, p. 8 en verklaring DVZ, vraag 6d). Volgens u zijn er drie stammen in uw dorp Um-Adara: Bargo, Jaalin en Jawaama. In de omgeving van uw dorp wonen de Arabische stammen Shanabla, Benin Jarar, Danagla alsook de Afrikaanse stam Nuba. U geeft aan dat uw stam Bargo geen andere naam heeft (zie notities, p. 8). U kent twee van de volgens u drie subclans van Bargo, namelijk uw subclan 'Silaihab' en 'Kajak' (zie notities, p. 11). U weet dat Bargo een eigen dialect heeft, waarvan u de naam niet kent, maar stelt dat niet te beheersen aangezien u opgroeide met andere stammen die Arabisch spreken en uw ouders, die het dialect wel zouden spreken, het u niet leerden. Gevraagd om te vertellen over bijvoorbeeld de geschiedenis van uw stam, stelt u dat het een Afrikaanse stam is die overal in Soedan woont. Meer weet u niet aangezien u niet geeft om de geschiedenis van uw stam (zie notities, p. 9).

In Frankrijk verklaarde u tot de Ouaddai stam, van Tsjadische origine, te behoren en dat er vier stammen woonachtig zijn in Um-Adara: uw stam Ouddai, Djawama (Jawaama), Djaaline (Jaalin) en Beni Djarar. Op de vraag of het Arabische of Afrikaanse stammen zijn, antwoordde u in Frankrijk dat ze Arabisch zijn aangezien ze allemaal Arabisch spreken. Hoewel uit informatie blijkt dat de Bargo stam ook bekend staat onder de naam Ouaddai (zie administratief dossier), is het merkwaardig dat u in België verklaart een andere stam toe te behoren dan in Frankrijk. De vaststelling dat u in België aangeeft dat er geen andere naam bestaat voor uw stam Bargo, terwijl volgens de informatie waarover het CGVS beschikt Ouaddai – de stam die u in Frankrijk gaf - een andere naam is voor de stam Bargo, belemtoont dit. U hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt u dat er geen verschil is tussen Ouaddai en Bargo aangezien Ouaddai een bijnaam is voor iemand van Bargo. U erop gewezen te hebben aangegeven dat geen andere naam bestaat voor Bargo, oppert u de vraag mogelijks verkeerd te hebben begrepen en dat het een manier is om fierheid te tonen als Bargo (zie notities, p. 28). Aangezien u uitdrukkelijk stelde dat er geen andere naam is voor uw stam, kan deze post-factum verklaring niet overtuigen.

U verklaart omwille van uw toebehoren tot de Bargo stam een erg ingewikkeld leven te hebben gehad. Gepeild naar voorbeelden, geeft u aan geen moeilijkheden te hebben gekend om voedsel te verkrijgen, maar geen eigen partner te hebben kunnen kiezen en ten gevolge van de druk van de overheid die jullie rechten ontnam, niet te hebben kunnen studeren. Gevraagd waarom u niet naar school ging, stelt u dat er in uw dorp of de omliggende dorpen geen school was omwille van het beleid van de overheid. Op de vraag wat het ontbreken van een school te maken had met de overheid, antwoordt u dat het conflict in Soedan plaatsvindt waar Afrikaanse stammen wonen, namelijk in Darfoer en Zuid-Kordofan, waarmee u geen antwoord geeft op de vraag. Bijgevolg dezelfde vraag nogmaals gesteld, verklaart u dat de meerderheid van de mensen in uw dorp een Afrikaanse achtergrond heeft en jullie, die werden gevisieerd door de overheid, de kans niet werd gegeven om te studeren of jullie levens te verbeteren. **Hiermee toont u echter geenszins aan omwille van uw toebehoren tot de Bargo stam in aanmerking te komen voor internationale bescherming.** Hieromtrent dient opgemerkt dat uw broers A. en I. wel enige tijd naar school gingen in El-Medleya, doch stopten met school aangezien het ver was van uw dorp (zie notities, p. 13). In Frankrijk haalde u bovendien aan dat u als enige zoon niet naar school ging omdat u voor het vee zorgde (zie administratief dossier). Gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van moeilijkheden die u heeft gekend omdat u Bargo bent, stelt u algemeen als slaven te zijn beschouwd en dat werd gezegd dat jullie niet tot Soedan behoren. Erop gewezen persoonlijke voorbeelden te moeten vertellen, verwijst u naar uw asielmotieven, namelijk dat uw huwelijksaanzoek werd afgewezen omdat u Bargo bent en u een slaaf werd genoemd. Zoals reeds aangehaald, is deze gebeurtenis niet geloofwaardig. Verder verwijst u, wederom in algemene zin, naar beledigingen aan het adres van de Bargo vanwege de Jaalin stam (zie notities, p. 11). **Aangezien u er, na dezelfde vraag nog twee keer te hebben gesteld, niet in slaagt om andere specifieke en persoonlijke voorbeelden te geven van problemen die u zou hebben gekend vanwege van uw toebehoren tot de Afrikaanse stam Bargo, dient vastgesteld dat u omwille hiervan geen vrees voor vervolging bij terugkeer naar Soedan koestert** (zie notities, p. 9-10). Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u, met uitzondering van de problemen die u zou hebben gekend met de familie van uw vriendin, in Frankrijk verklaarde geen andere problemen te hebben gehad (zie administratief dossier).

Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest neer (Dr. Schmetz, dd. 01/07/2019). In het attest worden verschillende littekens vastgesteld die volgens u werden veroorzaakt door 'des coups reçus au Soudan par la police locale, avec notamment des barres de fer'. U zou pijn en verminderd zicht hebben aan uw rechteroog. Het dient echter opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit volledig zeker zijn over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van zijn patiënt. Het door u neergelegde attest kan bijgevolg de ongeloofwaardigheid van uw asielfrelaas niet herstellen.

U vermeldde voor de DVZ een geboorteakte te hebben en die op het CGVS te zullen neerleggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw geboorteakte, stelt u een kopie op uw GSM te hebben en dat u er niet in slaagde om het af te printen. U voegt toe niet zeker te weten op welke GSM uw geboorteakte staat (zie notities, p. 27). Op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt u door uw advocaat aangemaand om de geboorteakte te bezorgen. De commissaris-generaal heeft op datum van de beslissing echter geen bijkomende documenten van u ontvangen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer van 6 februari 2018**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussoedan.risicobijterugkeer2.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanees asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade.

Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfur bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfur risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat afkomstig uit Darfur zijn de mogelijke interesse van de Soedanees veiligheidsdiensten verhoogt en dat studenten, in het bijzonder Darfuri, als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanees opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland.

Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfur een ernstig risico op mensenrechtenscheidingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan.

In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaart gans uw leven woonachtig te zijn geweest in de staat Witte Nijl.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het enig middel worden in het verzoekschrift de volgende schendingen aangevoerd:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Zij stelt vooreerst dat de niet-Arabische etnie van de verzoekende partij onvoldoende reden zou vormen om bescherming toe te kennen.

Tot voor kort was de verwerende partij nochtans een andere mening toegedaan. Zo stelde zij nog aan de toenmalige Staatssecretaris van Asiel en Migratie dd. 24 oktober 2017

(<https://ds1.static.rtbf.be/article/pdf/cgvs-beleidsnota-soedan-24-10-2017-1514280405.pdf>): [...]

Hetzelfde schrijven spreekt immers over een “mogelijks” op til zijnde beleidswijziging: [...]

Het is dus nog maar sinds een drietal jaar dat de verwerende partij haar mening hierover herzien heeft.

Dit om toch één en ander te kaderen.

II.1.2. De verwerende partij baseert zich op een COI Focus van 6 februari 2018.

Het UK Home Office “Country Policy and Information Note Sudan: Non-Arab Darfuris” vat dd. November 2019 (bijna twee jaar later dus) de situatie als volgt samen

(https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/847564/Sudan - Non-Arab Darfuris -CPIN - v4.0 November 2019.pdf), p. 6-7: [...]

Los van het feit dat deze bron een stuk recenter is dan de COI Focus waarop de verwerende partij zich baseert en die dringend eens geactualiseerd zou mogen worden, kan slechts worden opgemerkt dat ook de COI Focus van de verwerende partij allesbehalve éénduidig is.

De verzoekende partij meent dus dat het loutere feit dat zij uit de provincie Witte Nijl komt geen reden is om haar, van niet-Arabische etnie, niet te beschermen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

II.1.3. Het relaas van de verzoekende partij wordt in grote lijnen afgewezen op basis van een vergelijking met het in Frankrijk neergepende relaas.

De verzoekende partij stelt dat haar gehoor in Frankrijk in de slechtst mogelijke omstandigheden verlopen is, een tolk die haar niet goed begreep en een interviewer die zich vijandig opstelde.

Het verwondert haar dan ook niet dat het zogenaamde gehoorverslag dat de verwerende partij ontving tal van fouten bevat. Zij vraagt dan ook om haar hier niet mee te blijven achtervolgen.

Zij legde bovendien een duidelijk medisch attest neer.

In haar rapport *Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection claims under the EU Qualification Directive Judicial criteria and standards*, reikt IARLJ nochtans de volgende richtlijn aan betreffende het gebruik van medische attesten in de asielprocedure: [...]

Dit impliceert dat elk neergelegd medisch rapport met de nodige omzichtigheid dient benaderd te worden: [...]

De asielinstantie moet voor ze een beslissing neemt, elke twijfel over de oorzaken van de verwondingen moeten wegnemen, **eventueel via een nieuwe medische expertise**. Dit geldt ook als medisch attest niet bewijst dat de fysieke sporen werden veroorzaakt door de gebeurtenissen beschreven door de asielzoeker (EHRM, R.C. t. Zweden, 9 maart 2010, § 50-53).

Het medisch attest is een "bijzonder belangrijk document van het dossier". **De aard, ernst en recente karakter van de verwondingen creëert een sterk vermoeden van slechte behandelingen aangedaan aan de asielzoeker in zijn herkomstland.** Zo stelde het EHRM dat zelfs indien het loutere feit Tamil te zijn niet voldoende is om een risico op foltering te bewijzen, dit risico werd aangetoond omdat de Franse asielinstanties geen andere verklaring hebben kunnen geven dan folteringsdaden ondergaan door de verzoeker. (EHRM, R.J. t. France, 19 september 2013, § 38-43). In casu is het dus evenmin onvoldoende een beetje ongefundeerde twijfel te zaaien over de oorzaak.

Ook al verwijst de Vreemdelingenwet nergens expliciet naar de rol en (bewijs)waarde van medische getuigschriften neergelegd in de asielprocedure, toch kunnen deze niet zomaar terzijde geschoven worden en dienen ze in overweging genomen te worden - samen met alle andere neergelegde documenten - bij de beoordeling van de asielaanvraag door de asielinstanties.

Uw Raad heeft in het verleden reeds meermaals aanvaard dat het neergelegde psychologische attest wel als begin van bewijs van de slechte behandelingen die de asielzoeker onderging kan dienen, wat tevens leidde tot de erkenning van de asielzoeker.

Daarnaast kan de rechtspraak van het EHRM niet genegeerd worden: [...]

De Raad wijst er eveneens op dat, zoals verzoeker aanvoert, volgens rechtspraak en rechtsleer de waarde van correct opgestelde medische certificaten reeds is erkend, zeker indien er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de aangehaalde feiten in het herkomst land. Zowel in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als in de rechtspraak van de Raad, werd reeds erkend dat degelijk opgestelde medische stukken een begin van bewijs kunnen uitmaken van het door verzoeker aangevoerde vervolgingsrelaas. [...]

Verzoekende partij meent dan ook dat het aan verwerende partij toekomt om het bewijs te leveren waarom deze medische stukken niet als een nieuw element zouden moeten dienen om haar dossier te heropenen en opnieuw een ten gronde onderzoek toe te laten, zeker gezien de behandelende arts bevestigt dat de verwondingen die hij kon vaststellen consistent zijn met haar asielrelaas.

In die zin betreft het een loutere standaardmotivering van de verwerende partij, die niet van een gedegen onderzoek getuigt: [...]

Dit is niet serieus. Een medisch attest moet onderzocht worden en de arts kan nooit een sluitend bewijs leveren, dus dergelijke standaardargumentatie kan nooit afdoende zijn om voormelde rechtspraak terzijde te schuiven.

II.1.4. Tot slot kan de verwerende partij niet voorbijgaan aan de doorleefde wijze waarop de verzoekende partij Cf. gehoorverslag CGVS, p. 19-20: [...]

Er kan alvast niet beweerd worden dat de verzoekende partij vaag of ontwijkend zou hebben geantwoord.

Het is niet abnormaal dat er wat tegenstrijdigheden zijn met het eerste gehoorverslag - een dergelijk gehoor gebeurt meestal nog snel en niet altijd even zorgvuldig.

Aldus kan een dergelijk argument evenmin volstaan om het relaas van de verzoekende partij niet te onderzoeken."

2.2. Verweerder brengt middels een aanvullende nota van 20 augustus 2021 op basis van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet een nieuw element bij: *"COI Focus Soedan. De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's (28 juni 2021)"*.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verwijst naar een beleidswijziging van verweerder.

In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van het CGVS, kan worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven.

Verder dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Soedan voor personen van niet-Arabische etnie van aard is om aan verzoeker al dan niet de internationale beschermingsstatus toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is.

5. Verzoeker verwijst naar moeilijkheden in Frankrijk inzake zijn procedure en verblijf.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers "*specifieke informatie*" conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan het huidig beroep niet aanwenden om de negatieve beslissing van de Franse asieliinstanties te betwisten. Indien verzoeker meende dat hij in Frankrijk onvoldoende of onrechtmatig gehoord werd, had hij dit in de beroepsprocedure daar kunnen aanhalen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij een lopende asielpprocedure diligent opvolgt.

6. Uit de lezing van verzoekers verklaringen, zoals afgelegd in België en Frankrijk, stelt de Raad samen met verweerder vast:

- Verzoeker legt in Frankrijk, bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS inconsistente verklaringen af inzake de duur van de voorgehouden liefdesrelatie met M., alsook de stam van zijn vermeende partner.

- Verzoekers verklaringen voor de DVZ en op het CGVS zijn tegenstrijdig inzake de plaats en duur van de voorgehouden detentie.

- Verzoekers verklaringen in Frankrijk en België inzake de omstandigheden waarin het aanzoek bij de ouders van M. zou hebben plaatsgevonden alsook de verdere ontwikkelingen zijn inconsistent, hetgeen des te meer geldt omdat verzoeker in Frankrijk stelde dat M. zwanger was terwijl hij in België verklaarde met haar geen intiem contact te hebben gehad wegens de huwelijksregels.

- Verzoeker stelt zowel op de DVZ als op het CGVS nooit in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart of een paspoort terwijl hij in Frankrijk verklaarde een identiteitskaart en paspoort te hebben gehad die werden afgenomen door Libiërs.

- Verzoekers tegenstrijdige verklaringen zijn niet te verklaren door de aangevoerde slechte omstandigheden in Frankrijk, die bovendien niet concreet worden gestaafd.

- Verzoekers verklaringen bij verweerder inzake de vermeende relatie met M. en de daaruit voortvloeiende problemen, zijn niet overtuigend omdat (i) hij, gelet op het geheime karakter van de relatie en het gevaar ingevolge het ontdekken van een relatie buiten het huwelijk, niet precies weet wie op de hoogte was van zijn relatie, (ii) verzoekers verbazing dat zijn aanzoek werd geweigerd, is ongeloofwaardig ingevolge de geschetste persoonlijke situatie, (iii) verzoeker onwetend is waar M. zich nu bevindt.

- Verzoekers verklaringen inzake zijn stam zijn inconsistent bij de DVZ en verweerder, alsook zijn ze inconsistent met zijn verklaringen in Frankrijk.

- Verzoeker maakt ingevolge zijn verklaringen niet aannemelijk dat louter het toebehoren tot de Bargo stam internationale bescherming noodzaakt.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan de verwijzing naar landeninformatie, het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen middels het citeren van zijn verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging ingevolge zijn stamaanhorigheid en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder inzake diens beleid omtrent de situatie in Soedan. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Het door verzoeker neergelegde medisch attest van dokter Schmetz van 1 juli 2019 maakt melding van letsels (pijn en verminderd zicht aan het rechteroog) die blijkens het attest zouden voortkomen uit slagen met ijzeren baren die hij in Soedan heeft gekregen van de politie.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel het attest de documenten het bestaan van bepaalde fysieke letsels kan aantonen, vormt dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

In het licht van het gehele dossier kan het medische attest van dokter Schmetz de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op mishandeling bij terugkeer naar Soedan aannemelijk maken.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan, de informatie in de aanvullende nota van verweerder mede in acht genomen, dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS